

Azon ellenvetések, melyeket itt felhozni lehetne igen gyenge alapon állanak, és így a leggyengébb czáfoló fuvalom halomra dönti azokat; de különben is megvannak ezek eléggé czáfolva azon örvendetes gyakorlati jelenség által: miszerint már is alakulnak e czélra társulatok, melyek azonban — nézetem szerint — csak úgy lehetnek a magyar faiparra nézve üdvhozók, ha azok maguknak az erdőbirtokosoknak köszönik létüket, vagy ha azokkal az erdőbirtokosok közvetlenül — és nem közvetítő spekulansok által — lépnek érintkezésbe; mert különben ismét csak ott leszünk, a hol eddig valánk, t. i. az idegen spekuláció nyomása alatt

Kabina János.

A bányász mint vadász.

A J. Z. után elbeszéli Nyulassy.

Figuri Gazsiról, az üresaknai bányajáróról, a ki csak pár év előtt vándorolt át a Lethe körül fekvő vadászterületekre, azt rebesgette a gonosz világ, hogy nem egy tapsifüles bánta volna meg a vele való találkozást. Fajány azonban, az erdész, nem lévén barátja a mendemondának, nem hitt a rosز akaratu beszédeknek; sőt védte Figurit, ha gyanuba hozták előtte, hogy löcsővel (uj szó, — melyért Nyulassy nem kér érdemdijat) bakarász.

Egy hideg téli vasárnap reggelen azonban e jóhiszem, fájdalom, erős lókést kapott.

E reggel ugyanis Fajány uram a kerten át elhagyván a várast, a felső fogadó fölötti hegyoldalra kapaszkodott fel s egy hánya (Halde) mögött megált, hogy kissé kifujja magát. Egyszerre azonban a tulsó hányaoldalról lövést hall. Uezu neki! szalad a tetőre, eserjén, bokron át; s a mint felér, az első a mit lát: Figuri Gazsi, a mint épen rakja a nyúlat tarisznyára.

„Hej Figuri, ilyen, amolyan adta“ kiált az erdész, „hát ez mi dolog!?”

Figuri sem veszi tréfára a dolgot, hanem a mint az erdész hangját felismeri oldja a kereket; az erdész meg utána. Dicséretére lehet mondani Gazsinak, a versenyfutásban ő lett a győztes, mert éppen két medve hosszal előzte meg versenytársát, és szerencsésen besurrant a Sz. Jakab akna nyílásánál lévő bányaházba.

Fajány, kit a természet türelemmel és kitartással bőven áldott meg, e szép tulajdonait vadász hivatása következtében még inkább kiművelte, sőt mondhatni legyőzhetlenségig fejleszté. Nem ment tehát a házba, hanem egy puskalövésnyire meghuzta magát s így okoskodott: Jó van, jó, Figuri barátom; hisz végre csak elő jössz, s aztán mégis csak meg esiplek. Egy óra mulva csakugyan előjött Gazsi bátyánk, de nem a bánya házból ki, hanem a varósból fel; rendes bányász ruhában, zöld süveggel fején. „Szerencsefel, erdész uram! ahán! ugylátszik valamire les.“

Hm, hm! dörmögé az erdész, a ki pár perez előtt tizenkét rókabőrbe fogadott volna, hogy csakugyan Figuri volt az, a kit a bányaházba nyulastól eltűnni látott. De most kétséssé vált az eset; nem tudta megegyeztetni lélekismeretével, hogy törvényes vizsgálatnál a személy azonosságát hivatalos esküvel bizonyítsa be.

A pörbefogás tehát elmaradt.

De hát az ördöggel szövetkezett Figuri, vagy mi?

Dehogyan: az akna ős régi elhagyott bányamenettel volt össze köttetésben, a melynek tárnája a város közepében nyílt. Figuri jól ismerte a bányajárást; s oly ügyes és gyakorlott bányajárónak csak kismiska volt az aknán leereszkedni, s a tárnán a városba jutni. A ruhacsere gyorsan megtörtént, s a mintegy véletlen kiballagás az aknához igen természetes színben tüntette elő ártatlanságát.